

Seminární práce doktorského studia

Výstavní síň divadla Semafor v letech 1980–1990

Petr Vilgus

Filmová a televizní fakulta
Akademie múzických umění v Praze

Praha, 2006

Text © Petr Vilgus, 2006

Následující text i jeho části mohou být zveřejněny v tištěné i elektronické podobě za předpokladu uvedení jména autora, názvu práce a faktu, že byl poprvé publikován v roce 2006 jako doktorská seminární práce pro Filmovou a televizní fakultu Akademie múzických umění v Praze.

Fotografie a kopie dokumentů připojené k této práci jsou určeny pouze pro studijní účely.

Kontakt na autora: petr@vilgus.com

Věnováno s láskou Ivě, Aničce a Kryštofovi.

Abstrakt

Tato seminární práce pojednává o Výstavní síni divadla Semafor, prostoru o ploše necelých 30 m² umístěném nedaleko Václavského náměstí, kde se mezi roky 1982–1990 objevovaly práce oficiálních umělců i těch, jejichž svoboda vystavovat díla byla v jiných kulturních institucích omezovaná. Potkávalo se zde umění Adolfa Borna či Jiřího Šalamouna s obrazy Vladimíra Komárka, Mirky Věřčákové nebo Ivy Hüttnerové, vystavoval zde Miroslav Hucek, Joska Skalník, Jan Pohribný nebo Olbram Zoubek.

Přes nástrahy socialistické byrokracie galerie přetrvala do časů revoluce v listopadu 1989 a zanikla až s příchodem systému, který místo nekomerčních výstav upřednostňoval prodej zboží. Text je doplněný obsáhlými přílohami, kde jsou chronologicky zaznamenané všechny známé výstavy ve Výstavní síni divadla Semafor. Také je tu přehled archivních materiálů, které jsem prozkoumal.

Klíčová slova

Výstavní síň divadla Semafor, výstavnictví v Praze v 80. letech 20. století, Karel Vilgus, Přehled kulturních pořadů v Praze

1. Úvod

Pro tento zdánlivě neatraktivní námět seminární práce jsem se rozhodl z několika důvodů. Patří mezi ně můj zájem o období postupného uvolňování socialistického režimu v Československu, které nakonec vyústilo v revoluci v listopadu 1989. Mám v oblibě poetiku Jiřího Suchého i vědeckou práci na témata, která většina historiků přehlíží. Ale nejsilnějším motivem byl fakt, že jsem se celé své dětství pohyboval přímo „u toho“.

Hlavou, srdcem i rukama Výstavní síně divadla Semafor¹ byl totiž můj otec Karel Vilgus, který v jedné osobě spojoval funkce manažera a dělníka. Vybíral vhodné autory, kterým pak pomáhal vymalovat zeď galerie a rozvěsit díla po stěnách nebo graficky upravoval plakáty, které nechal vytisknout a také je sám vylepil na plakátovací plochu na nároží před divadelní pokladnou. Já jsem v té době byl desetiletým klukem, který měl štěstí, že se pohyboval v prostředí bohatém na přední malíře, grafiky nebo fotografy.

Cílem této seminární práce je mj. zaznamenat údaje, vzpomínky a souvislosti, které se rychle vytrácejí z hlav pamětníků. Druhým motivem je snaha připomenout si své dětství a milé chvíle strávené s tátou v Pasáži Alfa.

Touto cestou chci poděkovat lidem, kteří mi věnovali svůj čas a společně se mnou zavzpomínali na malou, ale vlivnou galerii sídlící v centru Prahy. Byli to: **Karel Vilgus** (v letech 1971–1990 výtvarník divadla Semafor a faktický kurátor výstavní síně), **Hedvika Jírová-Vilgusová** (zaměstnankyně oddělení tiskových služeb podniku Tomos, který pro Semafor zajišťoval výrobu programů a plakátů), **Jiří Datel Novotný** (dlohouletý herec divadla Semafor a důležitý účastník dění okolo výstavní síně), **Hana Havlíčková** (bývalá zaměstnankyně divadla, jistý čas vedoucí jeho archivu) a **Václav Kadlec** (milovník divadla Semafor, historik, editor dvacetidílné Encyklopedie Jiřího Suchého).

Mapování dějin Výstavní síně divadla Semafor nebylo snadné. Doklady, pozvánky a další podklady se dílem ztratily, dílem byly zničeny při stěhování Semaforu ze Stýblový pasáže nebo při povodni v roce 2002 (ta zasáhla archiv divadla umístěný v té době v malé scéně Hudebního divadla v Karlíně).

¹ Jindy také *Výstavní síň Semafor* nebo *Výstavní síň při scéně Semafor*. Galerie neměla samostatnou právní subjektivitu a proto způsob jejího pojmenovávání nebyl ustálený.

2. Výstavy fotografií v Praze v 80. letech 20. století, malé a divadelní galerie

2.1 Výstavy fotografií v Praze

Fotografie po celé sledované období patřily v menších pražských galeriích k častým výstavním exponátům. Jako důkaz svého tvrzení předkládám namátkou vybrané číslo Přehledu kulturních pořadů (PKP)² z února 1983, kde je v rubrice *Galerie, výstavy, sbírky* celkem (mimo Národní galerii, Galerii hl. m. Prahy a Středočeskou galerii, včetně obvodních kulturních domů) 33 menších galerií, z čehož 7 prokazatelně vystavuje fotografie.

Na základě prohlídky čísel PKP z let 1980–1990 konstatuji, že nejvíce fotografických výstav se objevovalo v obvodních kulturních domech, v Galerii hl. m. Prahy a samozřejmě ve výstavní síni Fotochema.

Mapování fotografických výstav v Praze v 80. letech 20. století však nebylo hlavní náplní této práce.

2.2 Malé divadelní galerie v Praze

Provoz komorních galerií při divadelních scénách byl v 80. letech 20. století častým jevem. Již v PKP, ročník 1980, jsou uvedeny tyto divadelní galerie: **Výstavní síň Divadla hudby** (Opletalova 5, Praha 1), **Výstavní síň divadla V Nerudovce** (Nerudova 23, Praha 1, provozoval ji Ústřední dům pionýrů a mládeže Julia Fučíka) a **Galerie ve foyeru divadla Albatros** (bývalý Dům dětské knihy na nároží ulic Národní a Na Perštýně, Praha 1).

Od října 1986 se v Přehledu kulturních pořadů objevuje **Výstavní síň divadla Na Zábřadlí** (Anenské náměstí, Praha 1, otevřeno denně 13–19.30 mimo dny, kdy se nehraje), od ledna 1987 je tu **galerie ve foyeru divadla S. K. Neumanna** (dnes Pod Palmovkou, Zenklova ulice, Praha 8, otevřeno v době představení). O měsíc později se v PKP poprvé objevuje **Výstavní síň divadla Semafor** (Václavské náměstí 28, Praha 1, otvírací doba 16–21 hodin). Vlastní výstavní prostor měl i **Činoherní klub** (Ve Smečkách, Praha 1) nebo **divadlo Rokoko**, v PKP se však neobjevují.³

Další galerie, které ve sledovaném období někdy vystavovaly fotografie: Výstavní síň U Hybernů, Malá síň Mánes, Výstavní síň ÚLUV, Galerie Fronta, Výstavní síň Československý spisovatel, Galerie mladých, Galerie Jaroslava Fragnera, Galerie bratří Čapků, Galerie U Řečických, Galerie Vincence Kramáře, Malostranská Beseda, Výstavní síň Umění – knihy, Galerie Albatros, Výstavní síň MV SSM a několik galerií spadající pod podnik Českého fondu výtvarných umění (Centrum, Karolina, Platýz, Letná, Vodičkova, Zlatá ulička, Zlatá lilie, Na Újezdě). Své místo měly také výstavní síně obvodních kulturních domů.

V dubnu 1984 je v PKP poprvé uvedena Výstavní síň Fotoklubu zájmového klubu ČKD (Nekázanka, Praha 1). Od února 1986 je zde Galerie Květy (Na Florenci 3,

² Detailní informace o tomto měsíčníku uvádím v kapitole 6.

³ Vedl ji výtvarník Joska Skalník. Každoročně vycházel almanach realizovaných výstav této galerie, který je dnes pro historiky velmi užitečný. Vycházím z informací Jiřího Datla Novotného.

Praha 1), v říjnu 1989 přibyla galerie Svazu českých fotografů (Kamzíková ulice, Praha 1).⁴

V dokumentech nalezených v archivu Karla Vilguse jsem objevil ještě tyto drobné výstavní prostory, které fungovaly v 80. letech 20. století a spadaly pod kontrolní dohled Obvodního národního výboru v Praze 1: Baráčnická rychta (U Lužického semináře 9), SK ROH VHMP (palác U Zlatého melounu, Michalská 12), Vysok školský klub Řeznická (Řeznická 17), Mladá fronta – inzerce (Staroměstské nám. 17) a Ústřední klub školství a vědy ROH Savaren (Na Příkopech 10).

⁴ Menší pražské výstavní síně ve sledovaném období většinou nezanikaly, proto výše uvedený seznam lze brát jako platný přehled galerijní scény pro celá 80. léta. Je třeba připomenout, že síť maloobchodních nebytových prostor v centrech českých měst většinou vznikala v konkurenčním prostředí první československé republiky. V socialistické plánované ekonomice tato síť výrazně převyšovala potřeby prodejních podniků a proto nebyla nouze o volné prostory na atraktivních místech.

3. Základní charakteristiky Výstavní síně divadla Semafor

3.1 Umístění výstavní síně

Výstavní síň divadla Semafor byla umístěna vedle stejnojmenného pražského divadla, které sídlilo ve Stýblově pasáži (tehdy nazývané stejně jako sousední kino – Alfa).⁵ Jednalo se o místnost, jejíž podlahová plocha byla mezi 26 a 35 m².⁶ Měla samostatný vchod z pasáže a umožňovala tedy provoz i v době, kdy bylo divadlo zavřené. Galerie byla umístěna mezi schodištěm směřujícím do divadelního zákulisí a druhým schodištěm, které vedlo do kanceláří v prvním patře.

Dnešní vzhled průčelí bývalého divadla Semafor ničím nepřipomíná původní architekturu z 60. let 20. století. Vnější plášť divadla byl tehdy řešen v „bruselském“ stylu,⁷ byl tvořen šikmými skleněnými plochami, které byly od sebe odděleny černě natřenou kovovou kostrou. Galerii bruselská fasáda nezasahovala. Unikátní úprava průčelí byla zlikvidována po odchodu divadla a prostor foyeru byl „rozparcelován“ na malé obchody.

Jak už bylo zmíněno, foyer divadla a galerie byly odděleny schodištěm. Návštěvníci divadla, kteří se chtěli během přestávky podívat do galerie, původně museli opustit foyer, vyjít do pasáže a po několika metrech chůze vstoupit do výstavní síně. Aby odpadlo toto nepohodlí (nepříjemné hlavně v zimě), byl na konci 80. let probourán průchod z foyeru divadla do galerie. Také byl ve výstavní síni nainstalován rozhlas, který informoval o konci divadelní přestávky.

3.2 Zaměření síně a výběr vystavujících umělců

Výstavní síň byla navržena jako prostor, kde se měli fandové divadla Semafor setkávat s výtvarnými pracemi spolupracovníků divadla. Neupřednostňovala žádný konkrétní výtvarný směr, techniku nebo vyhraněnou skupinu umělců. V průběhu let tu vystavovali nejen malíři a grafici, ale i fotografové nebo kreslíři.

Omezení panovalo jen u trojrozměrných předmětů, jejichž výstavy se zde konaly zřídka. Důvodem byl nedostatek místa, zvýšené riziko poškození předmětů a ztížené možnosti přepravy a instalace. Kurátor výstavní síně Karel Vilgus protěžoval autory olejomalb, neboť předpokládal, že grafici a fotografové mají větší naději na prezentaci svých prací než právě autoři klasických pláten. Až na několik případů se zde nevystavovala díla nežijících autorů. K ojedinělým výjimkám patřila unikátní retrospektivní výstava olejomalb Jiřího Šlitra nebo fotografií Tarase Kuščynského.

Galerie neměla problém s nezájmem umělců o výstavní prostor. Po velmi krátkém období rozjezdu nastal mohutný převis poptávky po vystavování nad nabídkou termínů. Ty byly běžně obsazeny na 10 až 20 měsíců dopředu a ani po zkrácení průměrné doby trvání výstav z měsíce na 14 dní se tento zájem tvůrců o výstavní termín nepodařilo pokrýt. Na druhou stranu měl kurátor síně dostatečně širokou nabídku umělců, z nichž mohl vybírat to nejzajímavější ze soudobé tvorby.

Obecnou snahou kurátora Karla Vilguse bylo vystavovat především umělce, kteří měli komplikovanou cestu do větších galerií díky svému nečlenství v Českém fondu

⁵ Pasáž spojuje Václavské náměstí a Vodičkovu ulici s Františkánskou zahradou.

⁶ Různé smlouvy z archivu Karla Vilguse uvádějí podlahovou plochu 26, 29 nebo 35 m².

⁷ Autor této úpravy je bohužel neznámý.

výtvarných umělců.⁸ Ve Výstavní síni divadla Semafor vystavovali jak obecně respektovaní výtvarníci (Jiří Šalamoun, Vladimír Suchánek, Zdeněk Mězl...), tak tvůrci, kteří si své umělecké jméno teprve budovali (Jiří Brázda, Jiří Slíva, Erika Bornová, Mirka Věřčáková, Iva Hüttnerová...). Mnozí autoři uskutečnili v semaforické galerii svou první výstavu v centru Prahy a zahájili zde svou úspěšnou kariéru. V několika případech semaforická galerie umožnila výstavu „nepovoleným“ výtvarníkům. Tak tomu bylo např. v prosinci 1987, kdy se zde konala první výstava Vladimíra Preclíka po mnoha letech zákazu.

Jedním z programových cílů Výstavní síně divadla Semafor (a nutností vzhledem k dodržování tehdy platných zákonů) byl oficiální zákaz prodeje vystavovaných děl nečlenů ČFVU. Existovala reálná obava, že případná participace divadla na obchodu s uměleckými předměty by mohla zavdat příčinu k uzavření síně a způsobila by problémy i divadlu Semafor.⁹ Přesto zde fungoval neoficiální trh s díly vystavujících umělců. Legendární byla zejména výstava malíře Vlastimila Záborského, který údajně během dvouhodinové vernisáže prodal všechna vystavená díla.¹⁰

Nejpodstatnější vliv na skladbu vystavujících umělců měli Karel Vilgus a Jiří Datel Novotný. Ostatní zaměstnanci a spolupracovníci Semaforu včetně vedoucích divadelních skupin (Jiří Suchý, Miloslav Šimek, Josef Dvořák) prosazovali „své“ umělce jen ojediněle. Ani ředitelství Státního divadelního studia (SDS) a později Hudebního divadla v Karlíně (HDK), vedení Semaforu ani sponzoři nevěnovaly v tomto ohledu galerii výraznou pozornost.

Tlakům na komercializaci síně (prodej úpomínkových předmětů, orientace na „divácky úspěšnější“ autory) čelil Karel Vilgus zejména v letech 1983–1984, kdy se Zájmové sdružení výtvarných umělců při Domu kultury kovoprůmyslu neúspěšně pokusilo převzít galerii do své správy. Zájem o ovlivnění provozu síně se krátkodobě projevil po administrativním přiřazení Semaforu k Hudebnímu divadlu v Karlíně, kdy byla zřízena komise pro sestavování výstavního plánu. Těmto tlakům činovníci galerie odolali a uchovali si svobodu ve výběru vystavujících umělců (přestože výstavy schvalovala komise, až na vzácné výjimky nezasahovala do výběru).

Úplný, chronologicky sestavený seznam vystavujících dnes již pravděpodobně nelze zrekonstruovat. Doklady, pozvánky a další podklady se dílem ztratily, dílem byly zničeny. V omezené míře lze vyhledat zmínky o výstavách v dobovém tisku, Přehledu kulturních pořadů nebo na měsíčních repertoárových plakátech divadla Semafor, tzv. nudlích.

Seznamy umělců, kteří vystavovali v letech 1981–1990 ve Výstavní síni divadla Semafor, jsou uvedeny v kapitole 6. Zahrnují jak objektivní a přesné údaje (většinou z Přehledu kulturních pořadů, tištěných pozvánek a z plakátů), tak informace, které jsem shromáždil na základě rozhovoru s Karlem Vilgusem, Jiřím Datlem Novotným a Danou Havlíčkovou.

Plánované výstavy (bez záruky, že skutečně proběhly) jsou v kapitole 7, která obsahuje texty z dokumentů nalezených v archivu Karla Vilguse.

⁸ Jednalo se o profesní organizaci, jejíž členové byli uznáni jako „profesionální umělci“. Měli mimo jiné právo vystavovat v síti galerií ČFVU, legálně prodávat svá díla, přijímat honoráře za výtvarnou činnost a nepodléhali jinak všeobecné pracovní povinnosti (mohli se „živit uměním“). Přijetí do Českého fondu výtvarných umělců předcházela ponižující procedura hodnocení tvorby kandidáta komisí složenou nejen z výtvarníků, ale i z pracovníků různých úřadů. Umělecká kvalita díla byla pouze jedním z kritérií členství, hodnotil se také žadatelův morální a kádrový profil.

⁹ Viz poznámka 8.

¹⁰ Informace sdělená Karlem Vilgusem.

3.3 Otvírací doba

Na svou dobu neobvyklá byla provozní doba galerie. Na rozdíl od naprosté většiny galerií v centru Prahy, které byly díky své otvírací době pro zaměstnaného člověka nedostupné, semaforová výstavní síň umožňovala návštěvu až do pozdního večera. Otevřeno bylo od 16 hodin, galerie byla přístupná i před začátkem představení sousedního divadla a kin (Alfa, Světozor) a zavírala po divadelní přestávce v 21 hodin. Pravděpodobně šlo o jedinou galerii v širokém okolí Václavského náměstí, která byla ve večerních hodinách přístupná veřejnosti.

3.4 Vstupné

Původním plánem kurátora Karla Vilguse bylo provozovat galerii s bezplatným vstupem. S ohledem na požadavky vedení divadla a Obvodního národního výboru v Praze 1 se však do žádosti o povolení galerie dostal návrh vstupné 1 koruna (vstupenkou mělo být vytištěné ex libris s dílem toho umělce, který v danou chvíli v galerii vystavoval).¹¹ Vstupné bylo zaváděno pokaždé, když do projektu galerie vstoupil nový partner (Dům kultury kovoprůmyslu, koncernový podnik Mlékárenský průmysl), vždy však vždy došlo ke zrušení tohoto poplatku. Formálně bylo vstupné součástí všech dokumentů uvedených v kapitole 7, podle pamětníků však nebylo vyžadováno.

3.5 Ostraha a bezpečnost exponátů

V počátcích Výstavní síň divadla Semafor řešila problém, z jakých zdrojů získat peníze na mzdu pracovníků ostrahy. Krátce po zahájení provozu síně byl Karel Vilgus osloven Zájmovým sdružením výtvarných umělců při Domu kultury kovoprůmyslu, jehož členové nabídli spolupráci na provozu. S nimi přišli dvě kustodky – Marie Mitinová a Dagmara Zoubková. Spolupráce se sdružením se brzy ukázala jako konfliktní a proto byla ze strany divadla ukončena. Zmíněné kustodky však v síni již zůstaly. Nedostatek financí na jejich platy byl následně vyřešen uzavřením sponzorské smlouvy s Mlékárenským průmyslem, který tuto povinnost převzal.¹²

Podle sdělení Karla Vilguse se během desetileté historie Výstavní síně divadla Semafor nevyskytl žádný případ krádeže nebo poškození uměleckého díla.

3.6 Ohlasy ve sdělovacích prostředcích

Před rokem 1989 se podle názoru Karla Vilguse neobjevila žádná zmínka o galerii ve státní televizi či rozhlasu, což korespondovalo s všeobecným mediálním bojkotem Suchého skupiny v Semaforu. Informace zahraničních sdělovacích prostředků nebyly divadlem monitorovány. Ohlasy na výstavy v dobovém tisku byly sporadické, opět odrážely úředně doporučené ignorování semaforských aktivit. Většinou šlo o krátké

¹¹ Viz dokument 1 v archivu Karla Vilguse – kapitola 7.

¹² Tehdy se tomu říkalo "družební spolupráce" kulturní instituce a průmyslu. Principem bylo, že sponzorující podnik vkládal do spolupráce peníze, divadlo pak přispívalo prostislužbou. Nejčastěji se jednalo o přednostní nabídku jinak nedostatkových vstupenek do divadla pro zaměstnance sponzora nebo o přiměřenou formu účasti herců divadla na propagaci sponzorem vyráběného produktu.

pozvánky v kulturních servisech deníků a časopisů, rozsáhlejší články a recenze byly výsledkem aktivit vystavujících umělců.¹³ Galerie neorganizovala žádné informační aktivity směrem k tisku a veřejnosti.

3.7 Povolování výstav

Podle sdělení Karla Vilguse nebyla za celou dobu existence výstavní síně zakázána žádná výstava a ani se k němu nedostala informace o úředním zákazu některého autora. Tvrdí, že pokud měli někteří výtvarníci v jiných galeriích problémy, pak nemuselo jít o oficiální zákaz ze strany státních orgánů, ale spíš o zbabělost kurátorů nebo jejich snahu ušetřit si práci. Prosazení polooficiálních umělců do výstavního plánu bylo teoreticky možné, jednalo se však o časově náročnou činnost. Kurátor výstavní síně musel mít trpělivost a účastnit se řady nekonečných schůzí komisí, na kterých se tyto záležitosti projednávaly. Navíc, mnohé administrativní komplikace nebyly podmíněny věcným nesouhlasem s výstavním projektem, ale spíše osobními zájmy úředníků. Podmínky a omezení provozu nebyly jednotné. Jejich forma se měnila s každou personální změnou ve schvalovacích orgánech.

Výstavy v období socialismu podléhaly rozsáhlé informační povinnosti, o čemž svědčí dopis odboru kultury Národního výboru hl. m. Prahy ze dne 16. 3. 1984,¹⁴ ve kterém se mj. uvádí: „povinností pořadatelů výstav je zasílat pozvánky na vernisáže nejen obvodnímu a krajskému kulturnímu inspektorovi, ale i Vládní komisi pro výstavnictví České socialistické republiky.“

Přestože byly probíhající výstavy dozorovány hned několika institucemi, výstavní plán zpracovaný kurátorem a odsouhlasený komisí schvaloval pouze ředitel Semaforu, po začlenění divadla pod HDK ředitel této instituce.

Semaforová galerie měla dobrou pozici pro jednání na státních úřadech. V prvních letech existence nad ní držel ochrannou ruku ředitel SDS Otakar Petřík, později ředitel HDK Antonín Hardt. Oba měli v tehdejší mocenskému systému takové postavení, že i státní úřady jejich rozhodnutí respektovaly.

Využití výstavních síní na území Prahy 1 spadalo pod komisi kultury Obvodního národního výboru Prahy 1. Tento orgán měl formální i faktickou možnost zasahovat do výstavních plánů galerií, v praxi však spíše přicházel s požadavky, aby se menší výstavní síně podílely na společných projektech ONV.¹⁵

¹³ Divadlo si platilo výstřižkový servis Pražské informační služby, což byla služba spočívající ve vyhledání zmínek v tisku podle zákazníkem zadaných klíčových slov.

¹⁴ Viz kapitola 7, dokument 5.

¹⁵ Členy aktivu výtvarníků při komisi kultury Obvodního národního výboru Prahy 1 byli v roce 1987 tito umělci: průmyslový výtvarník Jiří Trnka, inspektorka pro kulturu ONV Prahy 1 Daria Červinková, grafik Miroslav Hájek, fotograf Ivan Moringl, výtvarnice Milena Landová, kunsthistorička Národní galerie Jaroslava Hankeová a teoretik umění Jiří Machalický. Více – viz kapitola 7, dokument 15.

4. Semafor a jeho galerie

4.1 Plány¹⁶

Plán vzniku Výstavní síně divadla Semafor začal vytvářet Karel Vilgus už v první polovině 70. let.¹⁷ Ve složitém období normalizace byl však dlouhá léta opomíjen jak vedením divadla, tak ředitelstvím Státního divadelního studia, pod které Semafor spadal. O průlom v nezájmu nadřízených orgánů se zasloužil zejména ředitel Semaforu Ivan English.¹⁸

4.2 Počátky

Galerie byla založena na základě žádosti nazvané Rozšířený návrh změn, kterou napsal 6. 5. 1980 Karel Vilgus pro ředitelství Státního divadelního studia.¹⁹ Zde mj. nastiňuje plán vzniku komorní výstavní síně, která má „vystavovat špičková díla v oborech malba, grafika, fotografie, návrhy scén, kostýmy, tapiserie, známky, sklo, plakáty atd.“ Dále uvádí další možnosti využití galerie pro účely prodeje přebytků propagačních materiálů divadla, katalogů a pro autogramiády. Ve svém návrhu Karel Vilgus vyjmenovává základní pravidla provozu síně – měsíční periodicitu výstav, vstupné 1 Kčs a otevírací dobu, která bude končit po 19. hodině. Na závěr svého dopisu Karel Vilgus připomíná, že o vznik galerie usiluje od roku 1971.

Žádný z pamětníků, historické dokumenty, měsíčník Přehled kulturních pořadů ani literatura o Jiřím Suchém a Semaforu mi neprozradila, kdy Výstavní síň divadla Semafor skutečně vznikla a jaké byly první výstavy. Pravděpodobně byla schválena ředitelstvím Státního divadelního studia v průběhu roku 1981 a zprovozněna v sezóně 1982/1983.

4.2 Existence

Po zahájení provozu síně se k jejímu zakladateli Karlu Vilgusovi přidal herec divadla Jiří Datel Novotný, který spolupracoval zejména na výběru umělců a jehož zásluhou byly realizovány mnohé zajímavé výstavy.

¹⁶ Plán Karla Vilguse na rozšíření mimodivadelních aktivit Semaforu se neomezoval jen na vznik galerie. Jeho cílem bylo vytvořit z divadla a jeho okolí živé centrum, které by kromě divadla a výstavní síně zahrnovalo např. obchody, klub a kavárnu s vyhlídkovou terasou. Součástí projektu bylo i řešení letitého problému neexistence skladu kulis v budově divadla. Dekorace k jednotlivým hrám se podle potřeby dovážely ze vzdálených skladů (např. z Nuslí nebo z vysočanské Balabenky). Krátce před uzavřením divadla na začátku devadesátých let byla realizovaná menší část tohoto projektu sestávající ze skladu kulis a kavárenské terasy. Po rozpadu Semaforu jako souboru tří samostatných tvůrčích skupin a vrácení zchátralé Stýblovy pasáže původním majitelům se divadlo „dočasně“ odstěhovalo. Slibovaná rekonstrukce však neproběhla do dnešních dnů.

¹⁷ Viz dokument ze 6. 5. 1980 v archivu Karla Vilguse, kde pisatel na závěr dopisu poznamenává, že o realizaci výstavní síně Semafor usiluje od roku 1971.

¹⁸ Ivan English – mj. velmi dobrý fotograf a autor většiny známých snímků ze semaforických her – se na finančním zajištění provozu galerie podílel i po svém odchodu z vedení Semaforu. Z funkce poradce generálního ředitele koncernového podniku Mlékárenský průmysl zprostředkoval dohodu o družební spolupráci mezi divadlem a MP. Principy této kooperace jsou uvedeny na jiném místě této práce.

¹⁹ Viz kapitola 7, dokument 1.

Jak už jsem uváděl v kapitole 3.5, největším problémem bylo sehnat peníze, ze kterých by byli placeni zaměstnanci ostrahy galerie. Hudební divadlo v Karlíně (pod jehož správu se v té době Semafor dostal) nemělo možnost platit kustodky z vlastních zdrojů a proto bylo potřeba najít sponzora. V létě 1983 se Karlu Vilgusovi nabídli spolupráci na provozu galerie členové Zájmového sdružení výtvarných umělců Domu kultury kovoprůmyslu (DKK). 1. 11. 1983 byla uzavřena smlouva mezi divadlem a DKK, která zakotvovala podíl jednotlivých stran na provozu výstavní síně a systém rozdělení případného zisku.²⁰ 2. 1. 1984 uzavřel DKK a kurátor Karel Vilgus dohodu o pracovní činnosti na rok 1984, která zakotvovala povinnosti vedoucího výstavní síně. Jedním z důležitých bodů smlouvy byl i povinný dohled nad zákazem prodeje vystavovaných děl.²¹

Již během prvních měsíců provozu se však ukázalo, že cílem členů Zájmového sdružení výtvarných umělců (většinou autorů prodejně úspěšných výtvarných děl na hranici kýče) nebylo spoluprovozovat nekomerční galerii, ale převzít tento prostor pod svou správu a provozovat zde prodejní výstavní síň pro vlastní tvorbu.

Pomoc přišla od bývalého ředitele Semaforu a v té době poradce generálního ředitele podniku Mlékárenský průmysl (MP) Ivana Engliha. Ten inicioval smlouvu mezi MP a HDK, ve které se MP zavazoval k podílu na financování kulturně-propagačních a výstavních akcí divadla. Smlouva byla podepsána 27. 4. 1984.²² Následně byl ukončen smluvní vztah k DKK a kustodky byly převedeny na MP, k čemuž došlo na jaře 1985. Mezi Karlem Vilgusem a MP byla podepsána dohoda o pracovní činnosti 28. 3. 1985.²³ Na základě smluv měla být galerie přejmenována na *Výstavní síň spolupracovníků, kamarádů a přátel divadla Semafor*, ve skutečnosti však k této změně nedošlo.

V září 1986 byla rozhodnutím ředitele HDK zřízena výstavní komise výstavní síně při scéně Semafor a Karel Vilgus jmenován jejím tajemníkem. Došlo tak k legalizaci stávajícího stavu, kdy výstavní plán schvalovala na návrh kurátora neformální komise.²⁴

4.3 Konec projektu

Výstavní síň divadla Semafor přerušila svou činnost krátce po začátku „sametové“ revoluce, tedy po 17. listopadu 1989.

Významnou roli v převratu hrála pražská divadla, která se mimo jiné podílela i na distribuci plakátů, svolání, peticí a tiskových zpráv Občanského fóra (OF).²⁵ Pro činnost informačního centra OF byly vyčleněny právě prostory semaforové galerie.

Mezi pamětníky neexistuje jednotný názor na to, kdy toto centrum vzniklo a kterou výstavu jeho vznik přerušil. Podle pozvánek zde mezi 11. 9.–1. 10. vystavoval koláže Miroslav Horníček, pro říjen a listopad informace chybí a další pozvánka je až na 28. 11., kdy zde měla proběhnout vernisáž výstavy obrazů Karla Vaci. Podle sdělení Jiřího Datla Novotného revoluce pravděpodobně ukončila výstavu fotografií, která dokumentovala spolupráci Semaforu a finského divadla TTT. Pravděpodobný termín vernisáže byl v předvečer revoluce – 16. 11. 1989.

²⁰ Viz kapitola 7, dokument 3.

²¹ Viz kapitola 7, dokument 4.

²² Viz kapitola 7, dokument 7.

²³ Viz kapitola 7, dokument 9, 10 a 11.

²⁴ Viz kapitola 7, dokument 12.

²⁵ Jednalo se o neformální organizaci, která v období revoluce zastřešovala činnost protivládní opozice.

Poté, co byl prezidentem Československa zvolen Václav Havel, galerie na krátkou dobu navázala na svou předchozí činnost. Jedinou zaznamenanou výstavou z tohoto období bylo představení tvorby exilového karikaturisty Ivana Steigera (6.–28. 2.).²⁶

Po revoluci převzal vedení Semaforu Jiří Suchý, který rychle zaváděl změny, jejichž realizaci bránil v předchozích letech komunistický režim. Jednou z nich bylo i zprovoznění obchodu s knihami, zvukovými nosiči a dalšími předměty se vztahem k Semaforu. Pro umístění prodejny, která se nazývala Obchod (někdy psáno Opchod) Žofie Melicharové, si Suchý vybral právě bývalou galerii. Využití tohoto místa pro účely divadla definitivně zaniká po vypuzení Semaforu ze Stýblový pasáže. V době publikování tohoto textu je prostor bývalé galerie využíván jako pobočka cestovní kanceláře.

²⁶ V archivu Karla Vilguse je uložen amatérský záznam vernisáže této výstavy, který zaznamenal mj. účast Václava Havla.

5. Závěrečné slovo

Ve výstavní síni divadla Semafor bylo v 80. letech 20. století představeno veřejnosti více jak 100 projektů. Jejím tvůrcům se dařilo na mimořádně exponovaném místě a ve složité době uvádět výstavy autorů, kteří se z různých důvodů neobjevovali ve větších galeriích. Při vernisážích, ale i při běžném provozu, zde docházelo k setkávání těch, kteří pro taková setkávání jinde příliš prostoru neměli.

Karel Vilgus mi k projektu výstavní síně řekl: „Vytvoření místa na setkávání bylo naplněním jedné z hlavních ideí, které jsme měli s Jiřím Datlem Novotným při plánování a realizaci tohoto projektu. Na počátku však bylo především fandovství k divadlu Semafor a k české výtvarné scéně“.

Výstavní síň divadla Semafor je dnes již zapomenutým výstavním prostorem. Přesto (či právě proto) jsem přesvědčený o smyslu této seminární práce, která na poslední chvíli uchovává pro budoucí práci historiků jak informace z písemných podkladů, tak zejména údaje sdělené pamětníky.

Všem, kteří mi pomohli při vytváření této práce děkuji a svým případným následovníkům přeji hodně úspěchů.

6. Seznamy výstav a existujících dokumentů

6.1 Přehled prokazatelně realizovaných výstav ve Výstavní síni divadla Semafor²⁷

1984

- **únor** – Adolf Absolon – miniatury na dřevu [KV]
- **duben** – Miroslav Hucek – fotografie [KV]
- **květen** – Václav Hanuš – obrazy (2.–15. 5.) [KV]; Jana Jelenová-Homolová – obrazy na dřevě (16.–31. 5.) [KV]

1986

- **říjen** – Tomáš Bím – obrazy a grafiky (6. 10.–1. 11., výstava pravděpodobně ukončena předčasně) [JDN]; Mirka Věřčáková – obrazy na dřevu (24. 10.–9. 11.) [JDN]
- **listopad** – Mirka Věřčáková – obrazy na dřevu (24. 10.–9. 11.) [JDN]

1987

- **leden** – Jan Pohribný – fotografie (12.–25. 1.) [KV]
- **únor** – Zdeněk Thoma – Zahrady tichého mámení (Japonsko) (do 15. 2.) [PKP]; Dana Zámečnicková – malované vrstvené sklo (16. 2.–8. 3.) [PKP, JDN]
- **březen** – Dana Zámečnicková – malované vrstvené sklo (16. 2.–8. 3.) [PKP, JDN]; Martin Wielgus – obrazy (9.–29. 3.) [PKP]; Jiří Slíva – kresby (od 30. 3.) [PKP]
- **duben** – Jiří Slíva – kresby (do 19. 4.) [PKP]; Vladimír Komárek – obrazy a kresby (od 20. 4.) [PKP]
- **květen** – Vladimír Komárek (do 10. 5.) [PKP]; Rifo Dobra – fotografie (11.–31. 5.) [PKP, JDN – na pozvánce uveden konec výstavy 30. 5.]
- **červen** – František Skála ml. – obrazy a plastiky (1.–21. 6.) [PKP, JDN – na pozvánce uveden začátek výstavy 6. 6.]
- **září** – Ivan Englich – fotografie (7.–27. 9.) [JDN]; Zdena Fibichová – keramika (29. 9.–13. 10.) [JDN]
- **říjen** – Zdena Fibichová – keramika (29. 9.–13. 10.) [JDN]; Petr Poš – kresby (20. 10.–8. 11.) [JDN]
- **listopad** – Petr Poš – kresby (20. 10.–8. 11.) [JDN]
- **prosinec** – Vladimír Preclík – Sochy na doteku závislé (1.–20. 12.) [PKP, JDN]; Antonín a Jiří Paříkovi – naivní plastiky a kresby (22. 12.–12. 1.) [PKP, JDN – na pozvánce uváděn pouze Jiří Pařík]

1988

- **leden** – Antonín a Jiří Paříkovi – naivní plastiky a kresby (22. 12.–12. 1.) [PKP, JDN – na pozvánce uváděn pouze Jiří Pařík]
- **únor** – Adolf Absolon – obrazy (4.–25. 2.) [PKP]
- **březen** – Miroslav Hucek – fotografie (22. 3.–10. 4.) [JDN]
- **duben** – Miroslav Hucek – fotografie (do 10. 4.) [PKP, JDN]; Kateřina Černá – obrazy (12.–30. 4.) [PKP, KV]

²⁷ Kódy uvedené v hranatých závorkách uvádějí zdroj informace: PKP – Přehled kulturních pořadů, KV – pozvánky z archivu Karla Vilguse, JDN – pozvánky z archivu Jiřího Datla Novotného

- **květen** – Stanislav Holý – litografie (4.–22. 5.) [PKP, JDN]; Antonie Jankovcová – skleněné objekty (26. 5.–12. 6.) [PKP – pravděpodobně se neuskutečnila]; Hana Čápková – grafiky (24. 5.–14. 6.) [KV]
- **červen** – Hana Čápková – grafiky (do 14. 6.) [PKP, KV]; Karel Demel – grafika (16. 6.–9. 7.) [PKP]
- **červenec** – Karel Demel – grafika (16. 6.–9. 7.) [PKP]
- **září** – Jindřich Ulrich – obrazy (6.–25. 9.) [KV], Jiří Mocek – obrazy a kresby (27. 9.–16. 10.) [JDN]
- **říjen** – Jiří Mocek – obrazy, miniatury na dřevu (do 16. 10.) [PKP, JDN]; Vladimír Suchánek – grafika (18. 10.–6. 11.) [PKP – zřejmě omyl]
- **listopad** – Vladimír Suchánek – drobná grafika (22. 11.–17. 12.) [KV]
- **prosinec** – Vladimír Suchánek – drobná grafika (do 17. 12.) [PKP, KV]; Jaromír Šofr – obrazy (27. 12.–15. 1.) [PKP, KV]

1989

- **leden** – Jaromír Šofr – obrazy (27. 12.–15. 1.) [PKP, KV]; Staněk – obrazy a koláže (24. 1.–12. 2.) [KV]
- **březen** – Zdeněk Mézl – obrazy a dřevořezy (do 5. 3.) [PKP]; Šárka Radová – keramické plastiky (7.–26. 3.) [PKP, KV]; Jiří Šalamoun – grafika, litografie (od 28. 3.) [PKP, KV – na pozvánce od 29. 3.]
- **duben** – Jiří Šalamoun – grafika (do 16. 4.) [PKP, KV – na pozvánce do 17. 4.]; Josef (Joska) Skalník – obrazy a kresby (18. 4.–7. 5.) [PKP, KV]
- **květen** – Josef Skalník – obrazy a kresby (18. 4.–7. 5.) [PKP, KV]; Erika Bornová-Sládková – obrazy a sochy (10.–28. 5.) [PKP, KV]; Olbram Zoubek – obrazy (30. 5.–18. 6.) [PKP, podle KV jde o omyl – výstava představovala Zoubkovu sochařskou tvorbu]
- **červen** – Olbram Zoubek – obrazy (30. 5.–18. 6.) [PKP, podle KV jde o omyl – výstava představovala Zoubkovu sochařskou tvorbu]
- **září** – Miroslav Horníček – koláže, kresby (11. 9.–1. 10.) [KV]
- **říjen** – Miroslav Horníček – koláže, kresby (11. 9.–1. 10.) [KV]
- **listopad** – Karel Vaca – obrazy (28. 11.–17. 12.) [KV]
- **prosinec** – Karel Vaca – obrazy (28. 11.–17. 12.) [KV]

1990

- **únor** – Ivan Steiger – karikatury (6.–28. 2.) [KV]

6.2 Nedatovaný seznam vystavujících podle Karla Vilguse a Jiřího Datla Novotného

Výběr jmen vystavujících umělců podle abecedy bez záruky a časového zařazení: Adolf Absolon (olejové miniatury), Adolf Born (kresby, litografie), Jiří Brázda (suchá jehla), Hana Čápková (grafika), Kateřina Černá (miniatury z krajek), Karel Demel (litografie), Rifo Dobra (fotografie), Ivan Englich (fotografie), Josef Fousek (fotografie, koláže), Zdena Fibichová (keramika), Stanislav Holý (?), Miroslav Horníček (koláže), Miroslav Hucek (fotografie), Jaroslava Husarová (fotografie), Iva Hüttnerová (obrazy), Jana Jelenová (malba na dřevu), Vladimír Komárek (obrazy a grafiky), Taras Kuščynskyj (fotografie, posmrtná výstava), Jiří Macht (fotografie), Zdeněk Mézl (barevné obrazy a dřevořezy), Alois Mikulka (malby), Jiří Pařík

(kresby), Jan Pohribný (fotografie), Petr Poš (kresby), Vladimír Preclík (sochy – zřejmě první výstava po 20 letech zákazu), Šárka Radová (keramika), Jana Rainerová (litografie), František Skála jr. (instalace), Joska Skalník (obrazy), Jan Souček (surrealistické obrazy), Ivan Steiger (kresby), Běla Suchá (tapiserie, poslední výstava před smrtí), Vladimír Suchánek (litografie), Jiří Suchý (kresby), Jiří Šalamoun (kresby), Jiří Šlitr (kresby a olejomalby – zřejmě první výstava olejů tohoto autora), Jaromír Šofr (kameraman, zde rozměrné olejomalby), Mirka Věřčáková (obrazy), Karel Vilgus (plakáty), Karel Vysušil (grafika), Milan Wágner (fotografie), Vlastimil Zábranský (obrazy), Dana Zámečnicková (sklo) a další.

Jiří Datel Novotný k výše vyjmenovaným výstavám ještě přidává: Zdeněk Burda (fotografie), Otto Dlabola (fotografie), Petr Hojda (fotografie), Václav Chochola (fotografie), Josef Kroupa (humor ve fotografii), Ivo K. Petřík (fotografie), Jan Saudek (fotografie), Karel Saudek (komiks), Miloslav Stibor (fotografie), Zdeněk Thoma (fotografie), TTT (výstava s tematikou Divadla pracujících z finského Tampere, které se Semaforem udržovalo na konci 80. let těsné kontakty).

6.3 Přehled kulturních pořadů

6.3.1 Úvod ke studiu Přehledu kulturních pořadů v Praze

Jedním z problémů, kterým jsem se zabýval při vytváření seminární práce o Výstavní síni divadla Semafor, byla neúplnost soupisů vystavujících umělců. Účinná pomoc nepřišla od pamětníků, což je pochopitelné, protože od předpokládaného založení výstavní síně letos uběhlo už 25 let. Hledané údaje jsem nenašel ani na semaforských repertoárových plakátech nebo na pozvánkách, které se bohužel nezachovaly jako úplný soubor, ale pouze jako útržkovité torzo ve vlastnictví řady osob.

Jedním z mála zdrojů, který obecně nabízí hodnověrné, dlouhodobé a více méně úplné informace o oficiální kultuře v Praze, je měsíčník Přehled kulturních pořadů PKP).

Mým prvotním motivem pro studium tohoto časopisu byla snaha nalézt datum vzniku Výstavní síně divadla Semafor a kompletního přehledu všech zde pořádaných výstav. Především, že datum vzniku jsem ani zde neodhalil a také seznam výstav není zdaleka úplný (první zmínka je až z února 1987). Na druhou stranu jde o nejucelenější přehled uskutečněných výstav z konce 80. let 20. století, jaký je dnes k dispozici.

K předpokládaným důvodům, proč studium PKP nesplnilo má očekávání, patří:

1. dobrovolnost zápisu kulturní akce do Přehledu,
2. autocenzura, která se týkala upozorňování na existenci Jiřího Suchého a „jeho“ aktivit v Semaforu. Suchý byl v 80. letech „nezakázaný“ – mohl tvořit, ale nesměl do médií a každý jeho čin byl bedlivě sledován. Je možné, že tvůrci semaforské galerie záměrně neinzerovali výstavy, aby na sebe nepřilákali pozornost dozorujících orgánů (předpokládalo se, že semaforský divák si do výstavní síně najde cestu sám). Svůj vliv jistě měla i zapomnětlivost odpovědných pracovníků, kteří mohli propásnout uzávěrku PKP, případně neochota vystavujících umělců se finančně spolupodílet na této formě propagace.

Pro historika je zajímavý nejen samotný předmět jeho zájmu (v tomto případě Výstavní síň divadla Semafor), ale i dobový kontext ve výstavnictví. Proto jsem pro srovnání do seznamu výstav zapsal také všechny výstavy legendární galerie Fotochema, která sídlila zhruba pět minut chůze od Semaforu na Jungmanově náměstí. Šlo

mi o vytvoření představy, jaké poutače na výstavě viděl chodec v 80. letech 20. století během na začátku a na konci Františkánské zahrady.

Pro účely dalších badatelů a historiků jsem tak vytvořil chronologicky řazený seznam údajů, který může napomoci jejich práci na těchto tématech.

Měsíčník Přehled kulturních pořadů, který dodnes vydává Pražská informační služba, jsem mohl zkoumat díky pochopení odpovědné redaktorky PKP paní Alice Braborcové v sídle redakce na Arbesově náměstí 5 v Praze. Touto cestou děkuji.

6.3.2 Akce uskutečněné ve Výstavní síni divadla Semafor a v galerii Fotochema

V této kapitole srovnávám program Výstavní síně divadla Semafor (tehdy Pasáž Alfa, kdysi a dnes opět Stýblova pasáž, Václavské náměstí 28, Praha 1) a galerie Fotochema (Jungmanovo náměstí 16, Praha 1) v 80. letech 20. století. Dnes již obě galerie neexistují.

1980

- **leden**

Fotochema: Objektívem časopisu Praha '80 (9.–27. 1.); Fotografie ing. Ondřeje Šika (30. 1.–17. 2.)

- **únor**

Fotochema: Fotografie ing. Ondřeje Šika; Krajinářská fotografie členů Rekrafo Brno (20. 2.–9. 3.)

- **březen**

Fotochema: Krajinářská fotografie členů Rekrafo Brno; Prof. dr. Ludvík Baran, CSc. – fotografie (12.–30. 3.)

- **duben**

Fotochema: Ženy fotografují – skupina fotografek Femina (2.–20. 4.); 7F – členové výtvarné skupiny Fomaklub Liberec (23. 4.–11. 5.)

- **květen**

Fotochema: 7F – členové výtvarné skupiny Fomaklub Liberec; Fotografie členů fotoklubu Mělník (4. 5.–1. 6.)

- **červen**

číslo chybí

- **červenec**

Fotochema: Člověk 20. století – z fotosoutěže Technického magazínu '80 (do 13. 7.); Václav Jirů – fotografie k 70. výročí narození (16. 7.–3. 8.)

- **srpen**

Fotochema: Václav Jirů – fotografie k 70. výročí narození; Fotografie členů klubu Fakus Středočeského KNV (4.–24. 8.); Fotografie J. Kuděly, pořádá Filmový průmysl Barrandov (24. 8.–14. 9.)

- **září**
Fotochema: Fotografie J. Kuděly, pořádá Filmový průmysl Barrandov;
Věra Šmoková-Váchová – fotografie (15. 9.–5. 10.)
- **říjen**
Fotochema: Věra Šmoková-Váchová – fotografie; V. Příbyl – Africké cesty
(27. 10.–16. 11.)
- **listopad**
Fotochema: V. Příbyl – Africké cesty; Členové fotoklubu UKDŽ (17. 11.–7. 12.)
- **prosinec**
Fotochema: Členové fotoklubu UKDŽ; Výstava svazu novinářů – členská výstava
(8.–31. 12.)

1981

- **leden**
Fotochema: Lidé z Himaláje – Zdeněk Thoma (8. 1.–8. 2.)
- **únor**
Fotochema: Lidé z Himaláje – Zdeněk Thoma; Členská výstava fotografů
(Krajské kulturní středisko České Budějovice) (11.–28. 2.)
- **březen**
Fotochema: Dr. Miloslav Stibor – autorská výstava (4.–22. 3.); Asahi Pentax –
výstava Foma klubu u příležitosti Interkamery (25. 3.–12. 4.)
- **duben**
Fotochema: Asahi Pentax – výstava Foma klubu u příležitosti Interkamery;
Josef Kroupa – autorská výstava (15. 4.–3. 5.)
- **květen**
Fotochema: Josef Kroupa – autorská výstava; ČKD Nekázanka – klubová výroční
výstava (6. 5.–24. 5.); L. Nedbal – autorská výstava (27. 5.–14. 6.)
- **červen**
Fotochema: L. Nedbal – autorská výstava; Jiří Hanke – autorská výstava
(Kladno, 16. 6.–5. 7.)
- **červenec**
Fotochema: Jiří Hanke – autorská výstava; Jubilejní tvorba Bernarda Goldweina
(8.–26. 7.); Josef Fousek – autorská výstava (29. 7.–16. 8.)
- **srpen**
Fotochema: Josef Fousek – autorská výstava; Výstava kulturního střediska
Praha-západ – členská výstava (19. 8.–31. 8.)

- **září**
Fotochema: není uvedena
- **říjen**
Fotochema: Čapek–Toušek–Pokorný – výběr z poslední tvorby (do 18. 10.);
Družstvo Fotografie Praha – ukázky prací svých členů (19. 10.–8. 11.)
- **listopad**
Fotochema: Družstvo Fotografie Praha – ukázky prací svých členů (bez dat)
- **prosinec**
Fotochema: Fomakluby – klubová výstava (3.–20. 12.); Aktualita 81 – výstava
prací fotoreportérů–novinářů (od 30. 12.)

1982

- **leden**
Fotochema: Aktualita 81 (bez dat)
- **únor**
Fotochema: Galeria F (Čs. televize Banská Bystrica) – klubová výstava (do 7. 2.);
Jana Šplíchalová – autorská výstava (8.–28. 2.)
- **březen**
Fotochema: Václav Fuchs – ze zlaté Prahy ke stříbrným vrcholům (do 21. 3.);
Milan Borovička a Miloslav Bílek – autorská výstava (22. 3.–11. 4.)
- **duben**
Fotochema: Milan Borovička a Miloslav Bílek – autorská výstava; Jiří Pergl –
autorská výstava (12. 4.–2. 5.)
- **květen**
Fotochema: Jiří Pergl – autorská výstava; Rekrafo – klubová výstava
(3.–23. 5.); Fotoklub vystavuje (Dům kultury kovoprůmyslu) (24. 5.–13. 6.)
- **červen**
Fotochema: Fotoklub vystavuje (Dům kultury kovoprůmyslu); Lidová konzervatoř
Středočeského kraje – výstava fotografií absolventů kursu výtvarné fotografie
(16. 6.–4. 7.)
- **červenec**
Fotochema: Lidová konzervatoř Středočeského kraje – výstava fotografií
absolventů kursu výtvarné fotografie; Ústřední kulturní dům železničářů – klubová
výstava (7.–25. 7.); Eva Hejdová – autorská výstava, výběr z tvorby (28. 7.–15. 8.)
- **srpen**
Fotochema: Eva Hejdová – autorská výstava, výběr z tvorby; Dnešní Vietnam
(spolupřádá Informační a kulturní středisko Vietnamské socialistické republiky)
(18. 8.–5. 9.)

- **září**
Fotochema: Dnešní Vietnam; Rolley club Praha – klubová výstava (8.–26. 9.); Jan Šplíchal – autorská výstava (29. 9.–17. 10)
- **říjen**
Fotochema: Jan Šplíchal – autorská výstava
- **listopad**
Fotochema: Fotografie autorské dvojice Kotíková–Vrzák z družstva Fotografia Praha (do 28. 11.)
- **prosinec**
Fotochema: Fotoreportéři vystavují (do 19. 12.)

1983

- **leden**
Fotochema: Výstava plakátů posluchačů FAMU (12.–30. 1.)
- **únor**
Fotochema: Zdeněk Thoma – japonské zahrady (2.–20. 2.); Zbyněk Kopřiva – lidé, práce, čas (23. 2.–13. 3.)
- **březen**
Fotochema: Zbyněk Kopřiva – lidé, práce, čas; Pentax Klub – Taras Kuščynskyj – autorská výstava (16. 3.–4. 4.)
- **duben**
Fotochema: Pentax Klub – Taras Kuščynskyj – autorská výstava; SPŠ grafická, Hellichova ul. – fotografické práce posluchačů (6.–24. 4.)
- **květen**
Fotochema: Finská fotografie (do 15. 5.); Dagmar Hochová – autorská výstava – fotografie dětí (18. 5.–5. 6.)
- **červen**
Fotochema: Dagmar Hochová – autorská výstava – fotografie dětí; SUPŠ Brno předvádí práce svých žáků (8.–24. 6.); Ing. Jaroslav Kučera – autorská výstava (27. 6.–17. 7.)
- **červenec**
Fotochema: Ing. Jaroslav Kučera – autorská výstava; Rifat (Rifo) Dobra – barevné kolorované fotografie (27. 7.–7. 8.)
- **srpen**
Fotochema: Rifat (Rifo) Dobra – barevné kolorované fotografie; Má vlast – sovětské fotografové (10.–28. 8.); Novosvětská setkání Viktora Koláře (31. 8.–18. 9.)

- **září**
Fotochema: Novosvětská setkání Viktora Koláře; Antonín Bahenský – sportovní fotografie (21. 9.–9. 10.)
- **říjen**
Fotochema: Antonín Bahenský – sportovní fotografie; Petr Koubek – divadlo (12.–30. 9.)
- **listopad**
Fotochema: Divadelní fotografie na FAMU (2.–20. 11.); Štěpán Grygar – fotografie (23. 11.–11. 12.)
- **prosinec**
Fotochema: Štěpán Grygar – fotografie; Žurnalistická fotografie Svazu českých novinářů (14.–31. 12.)

1984

- **leden**
Fotochema: Jiří Sedláček – Návraty (11.–29. 1.)
- **únor**
Fotochema: Jaromír Čejka: Sídliště (1.–19. 2.); Užitá fotografie (22. 2.–11. 3.)
- **březen**
Fotochema: Užitá fotografie; Fotografie?? (ročníková výstava studentů FAMU) (14. 3.–1. 4.)
- **duben**
Fotochema: Helena Márová – neviditelné herectví (4.–22. 4.); Jaroslav Beneš a Jana Skalická – Prostor a světlo (od 25. 4.)
- **květen**
Fotochema: Jaroslav Beneš – Prostor a světlo (zde neuvedena spoluautorka); Generace 70 (16. 5.–3. 6.)
- **červen**
Fotochema: Generace 70; Škola fotografie (pořádá OKD Praha 10) (6.–24. 6.); Jan Brodský – fotografie (27. 6.–15. 7.)
- **červenec**
Fotochema: Jan Brodský – fotografie; Michal Pacina – fotografie a fotokoláže (18. 7.–5. 8.)
- **srpen**
Fotochema: Michal Pacina – fotografie a fotokoláže; Petr Faster – To samé jinak... (8.–26. 8.); Jan Šplíchal – fotomontáže (29. 8.–16. 9.)

- **září**
Fotochema: Jan Šplíchal – fotomontáže; Karel Kuklík – Šumava, krajinný detail (19. 9.–7. 10.)
- **říjen**
Fotochema: Dušan Slivka – fotografie (10.–28. 10.)
- **listopad**
Fotochema: Vladimír Birgus – Cosi nevysloveného (do 18. 11.); Pavel Vácha – Lidé, které jsem potkal (21. 11.–9. 12.)
- **prosinec**
Fotochema: Pavel Vácha – Lidé, které jsem potkal; Mladí bratislavští fotografové (12.–30. 12.)

1985

- **leden**
Fotochema: Miroslav Hucek – fotografie (9.–27. 1.); Pavel Jasanský – fotografie (31. 1.– 17. 2.)
- **únor**
Fotochema: Pavel Jasanský – fotografie; Petra Skoupilová – fotografie (20. 2.–10. 3.)
- **březen**
Fotochema: Petra Skoupilová – fotografie; Emila Medková – výběr z fotografického díla (13.–31. 3.)
- **duben**
Fotochema: Milan Janata – fotografie (3.–21. 4.); Jindřich Marco – Evropa 1945–47. Dokumentární fotografie z konce války (24. 4.–12. 5.)
- **květen**
Fotochema: Jindřich Marco – Evropa 1945–47. Dokumentární fotografie z konce války; Praha 1945 – dokumentární fotografie českých fotografů z osvobození Prahy (15. 5.–2. 6.)
- **červen**
Fotochema: Jaroslav Krejčí – fotografie (5.–23. 6.); Takový je sport – fotografie Jiřího Pekárka (26. 6.–14. 7.)
- **červenec**
Fotochema: Takový je sport – fotografie Jiřího Pekárka
- **srpen**
Fotochema: není uvedena

- **září**
Fotochema: do listopadu uzavřena
- **říjen**
Fotochema: do listopadu uzavřena
- **listopad**
Fotochema: Příběh fotografie (6.–24. 11.); Petr Zhoř – fotografie (27. 11.–15. 12.)
- **prosinec**
Fotochema: Petr Zhoř – fotografie; Hilda Misurová-Diasová – fotografie (18. 12.–5. 1.)

1986

- **leden**
Fotochema: Hilda Misurová-Diasová – fotografie; Daniela Sýkorová – fotografie (8.–26. 1.); Irena Stehli – fotografie (29. 1.–16. 2.)
- **únor**
Fotochema: Irena Stehli – fotografie; Michal Pacina a Rudo Prekop a Tono Stano – 3x1 (19. 2.–9. 3.)
- **březen**
Fotochema: Michal Pacina a Rudo Prekop a Tono Stano – 3x1; Pavel Máza – monumentální fotografie (pozn. autora.: Mára?) (12.–30. 3.)
- **duben**
Fotochema: Skupina Setkání (2.–20. 4.); Ján Rečo – fotografie (23. 4.–11. 5.)
- **květen**
Fotochema: Ján Rečo – fotografie; Miroslav Machotka – fotografie (14. 5.–1. 6.)
- **červen**
Fotochema: Miroslav Machotka – fotografie; Foltýn–Vojáček: Tandem (4.–22. 6.); Zdeněk Lhoták – fotografie (25. 6.–13. 7.)
- **červenec**
Fotochema: Zdeněk Lhoták – fotografie; Petr Kuklík – fotografie (13. 7.–3. 8.)
- **srpen**
Fotochema: Petr Kuklík – fotografie; František Dostál – Příběhy (6.–24. 8.)
- **září**
Fotochema: Petr Koubek – fotografie (do 14. 9.); Petr Balíček – fotografie (17. 9.–5. 10.)

- **říjen**

Fotochema: Petr Balíček – fotografie, Ľubo Stacho – fotografie (8. 10.–26. 10.),
Vladimír Kozlík – fotografie (29. 10.–16. 11.)

- **listopad**

Fotochema: Vladimír Kozlík – fotografie; V čase (ve spolupráci s Moravskou galerií) (19. 11.–7. 12.)

- **prosinec**

Fotochema: V čase (ve spolupráci s Moravskou galerií); Peter Župník – fotografie (10.–28. 12.)

1987

- **leden**

Fotochema: Dušan Šimánek a Tono Stano – Studio DUTO (6.–25. 1.);
Jiří Hanke – fotografie (28. 1.–15. 2.)

- **únor**

Výstavní síň Semaforu: Zdeněk Thoma – Zahrady tichého mámení (Japonsko) (do 15. 2.); Dana Zámečnicková – malované vrstvené sklo (16. 2.–8. 3.).
Fotochema: Jiří Hanke – fotografie; Pavel Jasanský – Těla (18. 2.–8. 3.)

- **březen**

Výstavní síň divadla Semafor: Dana Zámečnicková – malované vrstvené sklo;
Martin Wielgus – obrazy (9.–29. 3.); Jiří Slíva (od 30. 3.)
Fotochema: Pavel Jasanský – Těla; Franco Fontana a Lorenzo Merlo – fotografie (Itálie). Výstava proběhla v rámci Interkamery 87. (11.–29. 3.)

- **duben**

Výstavní síň divadla Semafor: Jiří Slíva – kresby (do 19. 4.); Vladimír Komárek – obrazy a kresby (od 20. 4.)
Fotochema: Miroslav Martinovský – fotografie (1.–19. 4.); Miloslav Stibor – fotografie (22. 4.–10. 5.)

- **květen**

Výstavní síň divadla Semafor: Vladimír Komárek – obrazy a kresby (do 10. 5.);
Rifo Dobra – fotografie (11.–31. 5.)
Fotochema: Miloslav Stibor – fotografie; Jan Svoboda – fotografie (13.–31. 5.)

- **červen**

Výstavní síň divadla Semafor: František Skála ml. – obrazy a plastiky (1.–21. 6.)
Fotochema: Alain Fleischer (Francie) – fotografie (3.–21. 6.); Jaroslav Skála – fotografie (24. 6.–12. 7.)

- **červenec**

Výstavní síň divadla Semafor: František Skála ml. – obrazy a plastiky (1.–21. 6.)
Fotochema: Bill Brandt – fotografie (Velká Británie) (od 15. 7.)

- **srpen**
Fotochema: Bill Brandt – fotografie; Pavel Baňka – fotografie (26. 8.–13. 9.)
- **září**
Fotochema: Pavel Baňka – fotografie; Jaroslav Bárta – fotografie (16. 9.–4. 10.)
- **říjen**
Fotochema: Jaroslav Bárta – fotografie; Nad'a Rawová – K obrazu svému (7.–25. 10.); Současná sovětská fotografie (výstava k 70. výročí VŘSR) (28. 10.–15. 11.)
- **listopad**
Fotochema: Současná sovětská fotografie (výstava k 70. výročí VŘSR); Pavel Vácha – fotografie (18. 11.–6. 12.)
- **prosinec**
Výstavní síň divadla Semafor: Vladimír Preclík – sochy na doteku závislé (1.–20. 12.); Antonín a Jiří Paříkovi – naivní plastiky a kresby (22. 12.–12. 1.)
Fotochema: Pavel Váchal – fotografie; Michal Štěpánek – fotografie (9.–29. 12.)

1988

- **leden**
Výstavní síň divadla Semafor: Antonín a Jiří Paříkovi – naivní plastiky a kresby
Fotochema: Martin Hruška – fotografie (6.–24. 1.)
- **únor**
Výstavní síň divadla Semafor: Adolf Absolon – obrazy (4.–25. 2.)
Fotochema: Karel Cudlín – fotografie (do 14. 2.); Pavel Hečko – fotografie (17. 2.–6. 3.)
- **březen**
Fotochema: Pavel Hečko – fotografie (17. 2.–6. 3.); Krajina & krajina – fotografie z knihy Jakou barvu má domov, MF (9.–27. 3.); Jiří Koliš – Box (30. 3.–17. 4.)
- **duben**
Výstavní síň divadla Semafor: Miroslav Hucek – fotografie (do 10. 4.); Kateřina Černá – obrazy (od 12. 4.)
Fotochema: Jiří Koliš – Box
- **květen**
Výstavní síň divadla Semafor: Stanislav Holý – litografie (4.–22. 5.); Antonie Jankovcová – skleněné objekty (26. 5.–12. 6.)
Fotochema: VALOKUVA – fotografie (Vysoká škola uměleckoprůmyslová, Helsinky) (do 8. 5); Jiří Jahoda – fotoplátina (11.–29. 5.)
- **červen**
Výstavní síň divadla Semafor: Hana Čápková – grafika (do 14. 6.); Karel Demel – grafika (16. 6.–9. 7.)
Fotochema: Henri Cartier-Bresson – Paříž (1.–19. 6.); Jedenáct (22. 6.–10. 7.)

- **červenec**
Výstavní síň divadla Semafor: Karel Demel – grafika
Fotochema: Jedenáct; 5D studio – Pokus o portrét (13.–31. 7.)
- **srpen**
Fotochema: Bohdan Holomíček – fotografie (3.–21. 8.); Dušan Šimánek
 a Jiří Poláček – fotografie (24. 8.–11. 9.)
- **září**
Fotochema: Dušan Šimánek a Jiří Poláček – fotografie; Mario Giacomelli (Itálie)
 – fotografie (14. 9.–2. 10.)
- **říjen**
Výstavní síň divadla Semafor: Jiří Mocek – obrazy (do 16. 10.); Vladimír Suchánek
 – grafika (18. 10.–6. 11.)
Fotochema: Alois Nožička – fotografie (5.–23. 10.)
- **listopad**
Fotochema: Bratři Klimentové – fotografie (do 13. 11.); Institut výtvarné
 fotografie (16. 11.–4. 12.)
- **prosinec**
Výstavní síň divadla Semafor: Vladimír Suchánek – drobná grafika (do 17. 12.);
 Jaromír Šofr – obrazy (27. 12.–15. 1.)
Fotochema: Institut výtvarné fotografie; Jiří Pekárek – Letní olympijské hry 88
 (7.–27. 12.)

1989

- **leden**
Výstavní síň divadla Semafor: Jaromír Šofr – obrazy
Fotochema: Jaromír Knotek – práce s fotografií (4.–22. 1.); Karel Uldrych
 – fotografie (25. 1.–12. 2.)
- **únor**
Fotochema: Karel Uldrych – fotografie; Petr Korniss – fotografie (15. 2.–5. 3.)
- **březen**
Výstavní síň divadla Semafor: Zdeněk Mezl – obrazy (do 5. 3.); Šárka Radová
 – keramické plastiky (7.–26. 3.); Jiří Šalamoun – grafika (od 28. 3.)
Fotochema: Václav Chochola – fotografie (8.–26. 3.); Inscriptions and Inventions
 – fotografie anglických autorů (29. 3.–30. 4.)
- **duben**
Výstavní síň divadla Semafor: Jiří Šalamoun – grafika (do 16. 4.);
 Josef Skalník – obrazy a kresby (18. 4.–7. 5.)
Fotochema: Inscriptions and Inventions – fotografie anglických autorů

- **květen**
Výstavní síň divadla Semafor: Josef Skalník – obrazy a kresby; Erika Bornová – plastiky (10.–28. 5.); Olbram Zoubek – obrazy (sochy?) (30. 5.–18. 6.)
Fotochema: Pavel Brunclík – fotografie (10.–28. 5.); Mladá evropská fotografie (31. 5.–18. 6.)
- **červen**
Výstavní síň divadla Semafor: Olbram Zoubek – obrazy (sochy?)
Fotochema: Mladá evropská fotografie
- **červenec**
Fotochema: Wendy Watriss (USA) – fotografie (do 9. 7.); Polaroid – výběr II. (12.–30. 7.)
- **srpen**
Fotochema: Jindřich Štreit – fotografie (2.–20. 8.); Divadelní fotografie (od 23. 8.)
- **září**
Fotochema: Divadelní fotografie FAMU (do 10. 9.); Christian Vogt (Švýcarsko) – fotografie (13. 9.–1. 10.)
- **říjen**
Fotochema: Současná mexická fotografie (4.–22. 10.); George Janeček (USA) – fotografie (od 25. 10.)
- **listopad**
Fotochema: George Janeček (USA) – fotografie (do 12. 11.); Pavel Jasanský – Nová krajina, nové obyvatelé (15. 11.–3. 12.)

(pro zajímavost – divadlo Semafor mělo 17. listopadu 1989 na programu od 17 hodin hru Na Poříčí dítě křičí, od 21 hodin Nocturné Paleček a Janík)

- **prosinec**
Fotochema: Pavel Jasanský – Nová krajina, nové obyvatelé

(V galerii Fotochema v prosinci proběhla výstava Československý listopad 1989, která z pochopitelných důvodů není uvedena v PKP.)

1990

- **leden**
Fotochema: Československý listopad 1989 (do 5. 1.)
- **únor**
Fotochema: Erich Salomon (do 11. 2.)
- **březen**
Fotochema: Werner Thiel – fotografie (do 4. 3.); Lukáš Jasanský a Martin Polák – fotografie (7.–25. 3.); Šimon Caban (28. 3.–15. 4.)

- **duben**
Fotochema: Šimon Caban; Jan Šibík – fotografie (18. 4.–6. 5.)
- **květen**
Fotochema: Jan Šibík – fotografie
- **červen**
Fotochema: neuvedeno
- **červenec**
Fotochema: Karel Kameník – fotografie (do 8. 7.); Italská fotografie (11.–29. 7.)
- **srpen**
Fotochema: Sonja Bullaty – fotografie (1.–19. 8.); Jiří Škoch – fotomontáže (22. 8.–9. 9.)
- **září**
Fotochema: Jiří Škoch – fotomontáže; Tono Stano – fotografie (12.–30. 9.)
- **říjen**
Fotochema: neuvedeno
- **listopad**
Fotochema: neuvedeno
- **prosinec**
Fotochema: Líba Taylorová – fotografie (5.–23. 12.)

7. Historické dokumenty z archivu Karla Vilguse

Dokumenty a písemnosti z archivu Karla Vilguse jsou řazeny chronologicky, nezařaditelné položky jsou na konci. Pro lepší orientaci jsou očíslovány:

1. Sešitý děrovaný průpisový dvojlist, strojopis z 6. května 1980 s názvem Rozšířený návrh změn, který byl předán řediteli Státního divadelního studia. Autorem je Karel Vilgus. Mimo jiných námětů obsahuje v bodech podrobný popis plánované komorní výstavní síně. Vyjadřuje odhodlání vystavovat špičková díla v oborech malba, grafika, fotografie, návrhy scén, kostýmy, tapiserie, známky, sklo, plakáty atd. Žádost navrhuje tyto návrhy: měsíční periodicitu, vstupné 1 Kčs (jako vstupenka měly sloužit namnožené ex libris toho výtvarníka, který právě vystavuje), prodej přebytků propagačních materiálů divadla, katalogy, autogramiády. Programově uvažuje o výjimečnosti plánované galerie v centrální Praze, kde není žádná výstavní síň s otvírací dobou po 18. hodině. Na závěr dopisu poznamenává, že o realizaci výstavní síně Semafor usiluje od roku 1971.
2. Metodické pokyny všem provozovatelům výstavních síní podléhajícím povolenacímu řízení č. 5198 a 5199/82/OŠK/DČ, které byly vydány 2. září 1982 odborem školství a kultury Obvodního národního výboru pro Prahu 1 (viz příloha 1 a 2).
3. List A4 se strojopisem smlouvy mezi Hudebním divadlem v Karlíně (pod které Semafor administrativně spadal) a Domem kultury kovoprůmyslu – ZSVU (Zájmové sdružení výtvarných umělců) ze dne 1. listopadu 1983. Stanoví vliv jednotlivých stran na provoz síně a rozdělení případného zisku.
4. Dvostránková předtištěná dohoda o pracovní činnosti mezi Domem kultury kovoprůmyslu (DKK – pod který spadalo Zájmové sdružení výtvarných umělců) a Karlem Vilgusem ze dne 2. ledna 1984. Výslovně je zde jako jedna z povinností jmenovaný dohled nad zákazem prodeje vystavovaných děl. Smlouva byla sjednána na kalendářní rok 1984.
5. Dvostránková sešitá cyklostylovaná zmenšenina dopisu formátu A5 značky Kul/2 - 342/84 od odboru kultury Národního výboru hl. m. Prahy ze dne 16. března 1984. Mimo jiné upozorňuje, že povinností pořadatelů výstav je zasílat pozvánky na vernisáže nejen obvodnímu a krajskému kulturnímu inspektorovi, ale i Vládní komisi pro výstavnictví České socialistické republiky.
6. List A4 s ručně psaným výstavním plánem na sezónu 1984/1985. Rok 1984: Jiří Suchý, Adolf Absolon, Jan Souček, Hucek, Václav Hanuš, Jana Jelenová, Kroupa, Jiří Trnka, Fr. Čech, Renčín, Jiránek, Neprakta, Gott, Suchá, Horníček, Tomáš Bím, Jiří Běhounek, Karel Laštovka, Iva Hüttnerová. Rok 1985: Adolf Born, Šlitr, Jindřich Ulrich, O. Dlabola, Petřík, Srncová. V dolní části listu je návrh textu, který měl být přečtený při zatažené oponě v průběhu přestávky. Zve na návštěvu síně za poplatek 1 koruna a upozorňuje, že domácí rozhlas diváky upozorní na brzký návrat do divadla. Z několika poznámek je zjevný záměr uspořádat sérii výstav herců, kteří jsou výtvarně činní. Na druhé straně listu je strojem psaný seznam plánovaný seznam výstavních akcí na rok 1984: Jiří Suchý, Antonie Vymětalová, Iva Hüttnerová, Adolf Born, Karel Gott, Josef Kroupa, Jiří Anderle, Jiří Šalamoun, Ivo K. Petřík, Emma Srncová, Jindřich Ulrich, Jiří Brázda, Zdeněk Mézl, Václav Hanuš, Albín Brunovský, Miroslav

Horníček, Josef Staněk, Karel Benetka, Luboš Reif. Řada dalších jmen je napsaná rukou Karla Vilguse po celé ploše papíru.

7. Třístránková strojopisná dohoda o užívání nebytového prostoru mezi Hudebním divadlem v Karlíně a podnikem Mlékárenský průmysl, koncernem Praha ze dne 27. dubna 1984. Stanoví povinnosti smluvních stran a nájemné, které bude platit MP na účet HDK.
8. Třístránkový strojopisový návrh formátu A4 mezi Hudebním divadlem v Karlíně a Domem kultury kovoprůmyslu v Praze 5 ze dne 11. října 1984 o bezplatném pronájmu výstavní síně Semafor DKK pro účely jimi organizovaných výstav. DKK mělo mít galerii k dispozici na 9 nebo 6 měsíců v roce, HDK na 3 měsíce. Součástí dohody je změna motta na Galerie Semafor – výstavní síň zájmového sdružení výtvarných umělců DKK a HDK. Smlouva zřejmě nebyla v této podobě podepsána.
9. Sešitý dvojlist dohody o družební spolupráci mezi Generálním ředitelstvím Mlékárenského průmyslu, koncern Praha a Hudebním divadlem v Karlíně ze dne 10. prosince 1984. Doplněno dodatkem o požadavcích HDK na spotřební materiál pro výstavní síň a zaměstnání vedoucího síně + 2 kustodek.
10. Čtyřstránková předtištěná dohoda o pracovní činnosti mezi Mlékárenským podnikem, koncern Praha a Karlem Vilgusem ze dne 28. března 1985. Sjednává se na období mezi 1. dubnem a 31. prosincem 1985.
11. Oboustranný strojopis formátu A4 s projevem Karla Vilguse před komisí schvalující úpravu provozu Výstavní síně Semaforu s ohledem na její sponzorování ze strany podniku Mlékárenský průmysl. Podle textu síň měla mít podtitul Výstavní síň spolupracovníků, kamarádů a přátel divadla Semafor. Je zmíněno propojení síně s divadlem prostřednictvím otvírací doby – zde je uvedeno od 12 do 21 hodin. Vstupné je 1 Kčs. Za období mezi 3. lednem a polovinou března (tedy za dva a půl měsíce) navštívilo galerii přes 20 000 platících lidí. Výstavy se mění v intervalu od 1 měsíce do 14 dnů s ohledem na návštěvnost.
12. Dopis na hlavičkovém papíru HDK formátu A4 o jmenování Karla Vilguse tajemníkem výstavní komise výstavní síně při scéně Semafor z 8. září 1986 podepsaný ředitelem Hudebního divadla v Karlíně Antonínem Hardtem.
13. Strojopisný list A4 se zápisem výtvarné komise pro výstavy v divadle Semafor ze dne 14. listopadu 1986. Komise byla doplněna výtvarníkem Vladimírem Suchánkem a doporučila sjednocení doby výstav na 21 dní. Pro výstavy doporučila tyto autory: Iva Hüttnerová, Jiří Brázda, Zuzana Skalníková, Milan Wágner, Zdeněk Thoma. Doporučení dostali také Dana Zámečnicková, Vladimír Komárek, Václav Chochola, rodina Radová, Klára Trnková, Jiří Slíva, Kornélie Němečková, Jitka Nováková, J. Kanyza, Ondřej Suchý, Vladimír Preclík, Rifo Dobra, Martin Balcar, ex libris s divadelní tematikou, časopis Dikobraz a divadlo, dcery malířů malují Semafor, Vlastimil Zábranský, Karel Laštovka, Karel Demel, Jan Švankmajer, Olbram Zoubek, Martin Wielgus, Oldřich Kulháněk, Jiří Anderdle, Jindra Víková, Zdeněk Mézl, Vladimír Jiránek, Miroslav Barták, Renčín, J. A. Pacák, Jindřich Ulrich, Taras Kuščynskyj.
14. Výměr plánovacího odboru Národního výboru hlavního města Prahy číslo K-1a-3355 ze dne 16. ledna 1987, kterou se stanovuje vstupné do výstavní síně Semafor na 1 Kčs za osobu a vstup mimo děti do 6 let, které mají vstup volný.
15. Pět cyklostylovaných listů se Zápisem z jednání o výstavní činnosti na obvodě Prahy 1 ze dne 21. ledna 1987 na ONV Praha 1 č. 1133/OŠK/DČ. Vyplývá z něj mimo jiné, že zástupci Výstavní síně Semafor (stejně jako další představitelé

menších galerií v Praze 1) se dohodli s inspektorkou pro kulturu Darjou Červinkovou na poskytnutí výstavního termínu ve prospěch jednotné koncepce výstavní činnosti. Bližší podrobnosti nejsou uvedeny. Stejný krok podnikly i další malé galerie z Prahy 1, konkrétně: Baráčnická rychta (U Lužického semináře 9), Výstavní síň při divadélku v Nerudovce (Ústřední dům pionýrů a mládeže Julia Fučíka, Nerudova 23), Výstavní síň Semafor (Václavské nám. 28), SK ROH VHMP (palác U Zlatého melounu, Michalská 12), Vysokoškolský klub Řeznická (Řeznická 17), Mladá fronta – inzerce (Staroměstské nám. 17), galerie při divadélku Albatros (Na Perštýně 1) a Ústřední klub školství a vědy ROH Savaren (Na Příkopě 10). Dalším výstavním prostorem v Praze 1 kromě výše jmenovaných byla galerie Melantrich (Jilská 14). Členy aktivu výtvarníků (který měl vliv na schvalování výstav) při komisi kultury Obvodního národního výboru Prahy 1 byly v roce 1987 tyto umělci: průmyslový výtvarník Jiří Trnka, inspektorka pro kulturu ONV Prahy 1 Daria Červinková, grafik Miroslav Hájek, fotograf Ivan Moringl, výtvarnice Milena Landová, kunsthistorička Národní galerie Jaroslava Hankeová a teoretik umění Jiří Machalický.

16. Ručně popsaný přeložený karton formátu A5 (rukopis Karla Vilguse). Na první straně výstavní plán (pravděpodobně) na sezónu 1987/1988. Uvedena jsou tato jména: Tomanová, K. Demel, Z. Mézl, Michalčík, Englich, Šárka Radová, J. Ulrych, Zdena Fibichová, Petr Poš, V. Suchánek, Velčovský, J. Švankmajer, Vl. Preclík, J. Andrlé, Ant. a Jiří Pařík, Šofr, Vysušil, J. Skalník, A. Absolon, Zábanský, Šalamoun, M. Hucek, Bornová, Kateřina Černá, K. Truhová, Stanislav Holý, Olbram Zoubek, Hana Čápková, Karel Demel.
17. Zápis ze schůze výtvarné komise pro výstavy v divadle Semafor konané dne 21. května 1987. Stanovuje mimo jiné povinnost vystavujících umělců darovat jeden originál do archivu divadla, výtvarníci mají být požádáni i zpětně. Dále jsou umělci, jejichž výstavy byly schváleny stejnou komisí 14. listopadu 1986 a ještě nevystavovali: Václav Chochola, rodina Radová, Klára Trnková, Kornélie Němečková, Jitka Nováková, Jan Kanyza, Ondřej Suchý, Vladimír Preclík, Martin Balcar, ex libris s divadelní tematikou, časopis Dikobraz a divadlo, dcery malířů malují Semafor, Vladimír Zábanský, Karel Laštovka, Karel Demel, Jan Švankmajer, Olbram Zoubek, Oldřich Kulháněk, Jiří Andrlé, Jindra Viková, Zdeněk Mézl, Vladimír Jiránek, Miroslav Barták, Renčín, J. A. Pacák, Jindřich Ulrich, Taras Kuščynskyj. Ke schválení jsou předkládáni tyto autoři: Jiří Mocek, Kateřina Černá, František Skála, Antonie Jankovcová, Petr Poš, P. Oriěšková, J. Born, A. Brunovský, Polahovič, Šerých, Vratislav Žižka, A. Absolon, Theodor Pištěk, Ronovský, Jaroslav Papoušek, Aleš Neubert, Jakub Krejčí s rodinou, M. Jágr a jeho žáci, M. Prachatická, Karel Gott, M. Stibor, Fr. Dvořák, Šárka Radová, Stanislav Martinec, Karel Vysušil, Jiří Bartoška, Jiří Šalamoun, Jiří Mocek, Josef Velčovský, Alois Mikulka, Ladislav Novák, Tamperské divadlo z Finska, Jan Saudek, Jan Schmidt, Vladimír Suchánek, skupina Grafičanka, J. Bárta, Karel Vilgus, V. Gažovič. Připomínky byly mimo jiné k navrhovaným výstavám těchto fotografů: Petr Hojda (Žena ve fotografii) a Zdeněk Burda (součást kolektivní výstavy divadelních fotografií).
18. Jeden list průpisové kopie A4 s číslem –3– datovaný z května 1987. Jde zřejmě o zápis z jednání výstavní komise. Navrhuje k zopakování nejúspěšnější výstavy z minulosti – J. Suchého, M. Věřčákovou a M. Hucka. Dále schvaluje k výstavě tyto autory – Radek Pilař, Josef Herčík, Z. Fibichová, Karel Toman, Zdeněk Němeček, Jindřich Kovařík, Václav Kabát, Ivan Englich, (dále ručně připsá-

- no rukopisem Karla Vilguse) František R. Čech, Antonín Michalčík, František Staněk, Josef Liesler.
19. Rukopisný kus papíru s výstavním plánem. Sezóna 1988/1989: Jindřich Ulrich, Jiří Mocek, TTT Finsko, Kája Saudek, Vladimír Suchánek, J. Anderle, Jaroslav Šofr, Jan Švankmajer, Joska Skalník, Šárka Radová, Jiří Šalamoun, Zdeněk Mézl, Olbram Zoubek, Erika Bornová, Šerých, Víková. Sezóna 1989/1990: Adolf Born, Jan Šerých, Jan Saudek, Klára Truková, Jan Pacák, Mirka Věřčáková, Polakovič, Vladimír Komárek, Jan Schmidt, Karel Nepraš, Stanislav Martinec, Oldřich Kulhánek, Jaroslav Kořán, Novák, Švankmajer.
 20. Dva listy průpisového papíru (špatně čitelné), pravděpodobně zápis z jednání výstavní komise z června 1988. V první části je chronologický plán výstavní činnosti v 30. sezóně, tj. v letech 1988/1989. Jindřich Ulrich, Jiří Hocek, Vladimír Suchánek, divadlo TTT, ? přepsaný na Suchánka, Jaromír Šofr, Jan Švankmajer, Josef Skalník, Šárka Radová, Jiří Šalamoun, Zdeněk Mézl, Olbram Zoubek, Erika Bornová, Jaroslav Šerých, Jindra Víková. Perspektivně byli schváleni pro budoucí výstavy tyto autoři: Jitka Husarová, Oldřich Kulhánek, Jan Saudek, Kája Saudek, Ladislav Novák, Karel Nepraš, Václav Teichman, Petra Orišková, Theodor Pištěk, Vladimír Komárek, Radek Pilař, Josef Herčík, Karel Toman, Emílie Tomanová, Zdeněk Němeček, František Čech, Antonín Michalčík, Josef Liesler, Václav Kabát, Jindřich Kovařík, Miroslava Věřčáková, Adolf Born, Albín Brunovský, Vratislav Žižka, Polakovič, V. Ronovský, Jaroslav Papoušek, Aleš Neubert, Jakub Krejčí, Miroslav Jágr, Markéta Prachatická, Karel Gott, Miloslav Stibor, František Dvořák, Stanislav Martinec, Jiří Bartoška, Josef Velčovský, Ladislav Novák, Grafíčanka, skupina Rozbřesk, Jiří Bárta, Vladimír Gažovič, Moric Isa, Miroslav Dopita, I. Krausová, Václav Chochola, Jaroslav Šerých, Klára Trnková, Jan A. Pacák, Jan Schmidt, Karel Laštovka, Jan Kanyza, Vladimír Jiránek, Vladimír Renčín, Miroslav Barták, Ondřej Suchý, Taras Kuščynskyj, Antonie Jankovcová, Olga Vyleťalová, Jiří Brázda, Adriena Šimotová, Miroslav Horníček, Ema Srencová, Jiří Běhounek, Ivo K. Petřík, Eva Hašková, Karel Vilgus. V minulé – 19. sezóně vystavovali v semaforické síni tyto autoři: Ivan Englich, Zdena Fibichová, Petr Poš, Alois Mikulka, Vladimír Preclík, Jiří Pařík, Karel Vysušil, Adolf Absolon, Vlastimil Zábranský, Miroslav Hucek, Kateřina Černá, Stanislav Holý, Hana Čápková, Karel Demel. V roce 1988 byli členy výstavní komise Antonín Hardt, Jiří Benda, Jiří Suchý, Vladimír Suchánek, Jiří D. Novotný, Jaroslav Veselý, Marie Diensbierová, Pavel Bobek a Karel Vilgus.
 21. Ručně psaný přeložený papír formátu A5. Plán výstav na neuvedenou sezónu (z kontextu jde určit sezónu 1989/1990) s těmito autory: Miroslav Horníček, Plakáty+Teichman, Jan Pacák, Karel Vaca, Oldřich Nový (fotografie – retrospektivní výstava k výročí tohoto herce, který v 30. letech provozoval divadlo ve Stýblově pasáži – pozn. autora), Jindra Víková, Ladislav Novák (termín doplněn o Ivana Steigera), Karel Nepraš, Stanislav Martinec, Oldřich Kulhánek, Jaroslav Kořán, Němci???, Jan Švankmajer, Jan Schmidt. Podle tohoto seznamu trvala výstavní sezóna od 12. září do 15. července.
 22. Nedatovaný list z bloku A5 psaný rukopisem Karla Vilguse a rozdělující pracovní povinnosti mezi kurátorem a ostrahou. Je uvedený i výpočet mzdy ostrahy – 8 Kčs za hodinu, počítá se s pracovní dobou 5 hodin denně 6 dní v týdnu.
 23. Pět předtištěných vyplněných žádostí o povolení uspořádat výstavu zaslaných odboru školství a kultury Obvodního národního výboru Prahy 1 (viz příloha 3).

Průčelí divadla Semafor na začátku 80. let 20. století.

Průčelí divadla Semafor v roce 2006.

Praha dne: 8. září 1986

Vážený soudruhu,
vážená soudružko,

na základě příkazu ředitele Hudebního divadla v Karlíně č. --, který se týká ustanovení vnitropodnikových komisí

j m e n u j í V á s

t a j e m n í k e m výstavní komise /výstavní síň při
scéně SEMAFOR /

a to s účinností od 8. září 1986 do odvolání.

Věřím, že tuto funkci budete vykonávat podle Váš
vlastních zásad zodpovědnosti a k tomu Vám přeji mnoho
zdarů.

HUDEBNÍ DIVADLO
V KARLÍNĚ
PRAHA 8-KARLÍN, KŘIŽÍKOVA 10 ředitel HDK

Antonín Hardt

Soudruh
Karel Vilgus
z d e

Odbor školství a kultury
Obvodní národní výbor Praha 1
Vodičkova 18

Praha 2.9.1982

P r a h a 1-----

Věc :

Metodické pokyny všem provozovatelům výstavních síní podléhající
povolovacímu řízení OŠK ONV 1

Provozovatel výstavní síně nebo veřejně přístupného prostoru
/klub apod./ je povinen:-----

I. Předložit OŠK ONV 1 plán výstav /seznam vystavujících/ na
kalendářní rok a to vždy k 1.12.roku předcházejícího, ve třech
vyhotoveních.

Plán výstav obsahuje :

- a/ termín konání výstavy
- b/ jméno vystavujícího
- c/ rok narození vystavujícího
- d/ stručná charakteristika vystavujícího / amatér, profesionál
číslo reg.ČFVU, účast na výstavách a pod./
- e/ předmět vystavení /grafika,
foto, malba, plastiky atd./

Plán bude schválen po projednání na OŠK ONV 1 ve spolupráci s komisí kultury a aktivem výtvarníků. Případně doplněn a upraven na základě doporučení výše uvedených orgánů státní správy. /Zásadou je, že žádný výtvarník nebude během dvou let vystavovat v téže výstavní síni vícekrát než jednou/ V případě, že výstavu nebude možno uskutečnit v daném termínu, který je uveden v plánu výstav je možno nahradit touto výstavou výstavou plánovanou na jiný termín, nebo výtvarníkem dodatečně schváleným OŠK ONV 1 a komisí kultury.

- II. Počet na OŠK ONV 1 žádost o povolení výstavy /na předepsaném formuláři/ s výše uvedenými náležitostmi./případný katalog výstavy není předmětem povolovacího řízení OŠK ONV 1 a je třeba souhlasu OK NVP; rovněž tak plakát/
T e r m í n podání žádosti na OŠK ONV 1 je minimálně čtyři týdny před zahájením výstavy.
- III. Má-li zřizovatel vlastní výtvarnou komisi je povinen přizvat k výběru prací členy aktivu výtvarníků komise kultury /prostřednictvím inspektorky pro kulturu/
- IV. Nemá-li zřizovatel vlastní výtvarnou komisi, provede výběr prací pro výstavu aktiv výtvarníků komise kultury, včetně inspektorky pro kulturu. Termín určí po dohodě s vystavujícím inspektorka pro kulturu.
- V. Formulář povolující výstavu musí být k dispozici ode dne zahájení výstavy na místě konání výstavy.
- VI. Zřizovatel je povinen obeslat členy komise kultury včetně členů výtvarného aktivu pozvánkou na zahájení výstavy.
/Adresář je k dispozici u inspektorky pro kulturu/
- VII. Nedodržení těchto zásad a termínů bude mít za následek nepovolení výstavy, po případě zavedení přestupkového řízení podle občanského zák.č.60/61.

Tyto metodické pokyny jsou závazné s platností od 1.10.1982.

Ing.František V a l e n t a

v.r. :

předseda komise kultury

Vyřizuje : Jiří Trnka

předseda aktivu výtvarníků

Daria Červinková, OIK, tel.: 24 77 20

Odbor školství a kultury ONV 1, Vodičkova 18, Praha 1

Ž á d o s t

o povolení uspořádat v ý s t a v u výtvarných děl
/ uměleckých fotografií /

Pořadatel :

/Název-jméno, přesná
adresa, telefon,
odpovědný pracovník /

Divadlo Senator, scéna HDK, Václavské nám. 28,
110 00 Praha 1
Karel Vilgus 26 14 13

Vystavující :

/Jméno, adresa, telefon,
profesionál či amatér,
tvůrčí klub či skupina /

Joska Skalník
Uletenského Sazky 10
170 00 Praha 7

Výstavní síň :

/místo instalace výstavy/

Výstavní síň Senator
Václavské nám. 28
Praha 1
Pasáž Alfa

Trvání výstavy :

od: 19.4.89 do: 8.5.89

Úvodní slovo přednese: —

dne: — hodina: —

Umělecký pořad vernisáže :

/účinkující a program/

Název výstavy :

Joska Skalník - cyklus situace

Druh výstavy :

Kombinovaná technika + akryl

Přílohy : 1/ Úplný seznam vystavovaných prací ve dvojím vyhotovení
2/ Stručný životopis autora

Upozornění : bez těchto příloh nelze žádost vyřídit.

V Praze dne

SEMAFO

scéna
Hudebního divadla v Karlíně
110 00 PRAHA 1, Václavské nám. 28
Razítko a podpis pořadatele
02-2

Ve smyslu vyhlášky MŠK č. 99/1958 Ú.1.

a/ se povoluje za těchto podmínek :

b/ se nepovoluje z těchto důvodů :

Č.j.: 444/89 ze dne: 12.4.89

Proti tomuto rozhodnutí je možno se odvolat prostřednictvím odboru
školství a kultury ONV 1 k odboru kultury NVP do 15 dnů ode dne do-
ručení. Toto odvolání nemá odkladný účinek, takže výstavu nelze
uspořádat, pokud nebude o odvolání kladně rozhodnuto. Žádost nutno
podat nejméně 4 týdny před zahájením výstavy.

OŠK/ 2621 / 88 / Dra